

In gesprek met een echte Reuselnaar

Door Thijs van der Zanden

*Opa en oma zén és Belzen in Reusel
gekomen dorum zén hun kéndér ók Belzen.
Wij, hun klènkéndér zén in Reusel wonende
Belzen en daor ben ik bist content mee.
Omdé ik unne Bels ben hoefde ik nie in Indië
te dienen en dé was schôn meegenommen.*

*Bert Gijbels bij zijn
duivenhok in 'd'n
hof' van zijn huis
aan de Schoolstraat,
op 31 maart 2005. In
zijn handen heeft hij
zijn lievelingsduif,
de 'gouden crack
2002', die in dat jaar
kampioen werd van
de Zuider Kempen.*

*De trotse moeder
Mina Moeskops met
haar oudste zoon
Bert in 1926. Let op
de prachtige kleren
die ze beiden dragen.*

Aan het woord is de 80-jarige Bert Gijbels, de oudste zoon van het uit zestien kinderen bestaande gezin van *Gusje Gijb* en zijn vrouw Mina van Jan Moeskops uit Lage Mierde.

Grootouders

Mijn opa, Bert *Gijb*, is geboren in Postel. Omdat ik de oudste zoon ben hebben onze pa en ons moeder mij naar opa genoemd, zo hoorde dat vroeger. Na zijn trouwen met mijn oma, Agnes Kuipers, woonde hij enkele jaren in de Steenovens, een gehucht van Postel. Daar zijn hun eerste vier kinderen geboren te weten tante Miet die later met *d'n Auwe Taoie* (Lavrijsen) is getrouwd, onze pa, ome Frans, ome Lowie en hun zoontje Jan dat in 1910 al overleden is. In 1897, toen onze pa 5 jaar oud was, zijn ze naar Reusel gekomen. Ze gingen wonen in een heel oud boerderijtje aan *d'n Vurste Hoikant*. Vanuit 't Heike in het eerste boerderijtje dat aan de rechtse kant van de weg stond. Het bestond uit een woongedeelte

met twee bedsteden, een klein slaapkamertje waar opa en oma sliepen en een aangebouwde stal. Daar zijn nog tante Roos, tante An en tante Nel geboren, waarna hun gezin compleet was.

Onze pa heeft na zijn trouwen met ons moeder, Mina Moeskops uit Lage Mierde, eerst gewoond aan de Zeegstraat vlakbij de Hondsbos. Het was een huis van familie van *d'n Auwe Taoie* die met tante Miet getrouwd was. In dat huis ben ik op 25 februari 1925 geboren. Later zijn onze pa en ons moeder verhuisd naar de Sleutel. Daar is onze Jan geboren.

In 1925 is oma plotseling overleden. Opa heeft toen zijn huis aan onze pa verkocht. Zo kwam onze pa weer in zijn ouderlijke huis aan *d'n Hoikant* terecht. Opa en ome Lowie, die nog vrijgezel was, bleven bij ons wonen.

Opa heb ik gekend als een voor zijn leeftijd flinke vent met een volle bos witte haren. Hij

vertelde dat hij vroeger als losse arbeider in de haven van Antwerpen had gewerkt. Pruimtabak had hij, evenals onze pa trouwens, altijd bij de hand. In huis lagen op verschillende plaatsen tabakspruimen die ze later weer in hun mond deden. Het pruimsap werd overal heen *gespierst*.

Op donkere avonden vertelde opa wel eens spookverhalen over zijn tijd dat hij nog in Postel woonde. Hij had daar wel eens gezien dat de *péérd nat* in de stal stonden zonder dat er mee gewerkt was. Ook had hij het over allerlei verschijnselen waaruit bleek dat daar de *wérwolf* rondzwierf. Hij vertelde ook dat hij het aan zijn hart had en droeg daarom een soort *slabber* op de borst om zich warm te houden, weet Bert nog.

Ouderlijk gezin

In 1933 heeft onze pa het oude huis grotendeels afgebroken en op dezelfde plaats een nieuw huis laten bouwen. Alleen een klein gedeelte van het woonhuis, de stal en de schuur, bleven staan. Met elf personen, er waren al zeven kinderen geboren, hebben we tijdens de verbouwing een tijd in de *kiepenkooi* gewoond.

Het werd een huis met Franse kap, waar nog mijn andere negen broers en zussen geboren zijn. Hierna hadden onze pa en ons moeder hun 16-tal compleet. Ze waren *schón verdild in áácht jongens en áácht méskes*. Alle zestien zijn ze in achttien jaar tijd geboren. Ons moeder was altijd in verwachting, *alle jaoren 'n kiendje*. De oudste *kénder* moesten in het huishouden flink aanpakken. Regelmatig moest ik *luiers spuulen, erpel schellen, 't fornuis stoken, op de kiendjes páássen of andere korwaoikes opknappen*.

Op alle kamers van het huis en op de zolder waar geslapen kon worden stonden minimaal twee tweepersoonsbedden. De WC (zonder water) stond in de stal. We wasten ons als we vuil waren in een wasteil. Het badwater werd heet gemaakt in het fornuis dat gestookt werd met *mutserd* (takkenbossen). Snel gingen we dan achter elkaar de teil in waarbij het niet zo was dat elke keer het water ververst werd. Meestal werd er af en toe alleen wat warm water bijgegoten. Luxe hadden we daar niet, "*mér bij ons wier nie nauw gekeken en het was alliecht goed,*" vertelt Bert.

Wij hadden al voor de oorlog een radio, wat op *d'n Hoikant* heel bijzonder was. Soms zat het hele huis vol om naar zijn radio te luisteren. Opa zei dan: "*Zettum wá zááchter want anders leijen de tandraoien (tandwielen) veul te veul.*"

Onze pa was een van de eerste leden van de Reuselse postduivenvereniging 'de Luchtbode'. Samen met ome Lowie was hij een fanatieke

Opa Bert Gijbels afkomstig uit Postel, omstreeks 1920. Hij vertelde vroeger regelmatig spookverhalen over bijvoorbeeld de 'wérwolf' die vroeger nog in Postel ronddwaalde.

Een vijftal keurig in het pak gestoken Belgen, omstreeks 1914. Staande geheel links vader Gust Gijbels en zittend geheel rechts zijn broer Lowie. De drie Belgen zijn vermoedelijk vrienden uit Postel, de eerdere woonplaats van de familie Gijbels.

Oma Agnes Kuijpers met mooie poffer, omstreeks 1920. In 1897 is ze met opa en haar eerste vier kinderen vanuit Postel naar Reusel verhuisd.

duivenmelker en vormden het in Reusel bekende koppel 'gebroeders Gijbels'. Hun duiven hielden ze op de *schelft* van het oude huis.

Omdat onze pa zwart krullend haar had en heel donker uit zijn ogen kon kijken noemden ze hem in Reusel ook wel 'Zwarte Gijp'. De kost verdiende hij met sigarenmaken. Hij heeft bij *Kiske Schrijn* (Gijsbers) en bij *d'n Aida* gewerkt. Heel zijn leven heeft hij hard gewerkt en was altijd bezig met het zorgen voor zijn groot huishouden. In de jaren dertig, de crisistijd, was er ook voor sigarenmakers geen werk meer. Pa pakte toen alles aan om wat te kunnen verdienen. Zo ging hij voor boeren *haoi spaoien, mutserd béénen, stropen*, kortom alles om te kunnen rondkomen.

Behalve duivenmelker was hij ook een zeer bedreven jager. Zijn grote jachtgebied lag ten zuiden van *d'n Vurste Hoikant* en liep tot aan de Wielen en de Turnhoutseweg. Om voor zijn groot huishouden wat extra op de tafel te krijgen was het noodzakelijk dat er regelmatig wat wild geschoten werd. In die tijd hadden de sigarenmakers ongeveer 1½ uur middagpauze. Dikwijls trok hij dan nog de velden in om te proberen wat wild te verschalken.

Regelmatig ging ik dan met hem mee, al was het alleen maar om te kijken of jachtopziener *Tuntje van d'n Opáásser* (Antonisse) in de buurt was. Onze pa nam het niet zo precies. Hij zette regelmatig een strop om een extra haas of konijntje te vangen. Ook ging zijn geweer wel eens per ongeluk af als hij buiten zijn jachtgebied of buiten het jachtseizoen

Oma Agnes Kuijpers met haar in Reusel geboren dochters, omstreeks 1920. V.l.n.r. Roos, Nel en An. Haar andere vier kinderen zijn in Postel geboren.

een haas zag lopen. Ja, dat mocht van *Tuntje d'n Oppááser* niet en die heeft daarom van onze pa wel eens zijn geweer in beslag genomen, vertelt Bert.

Buurtbewoners

Vroeger was *d'n Vurste Hoikant* zoals de meeste straten in Reusel een zandstraat bestaande uit een karspoor met een zanderig smal fietspadje. Aan dat karspoor lagen kleine stukjes land en wei omzoomd met bomen, heggen en wallen die beschutting en geborgenheid boden. Verderop, richting Postel, begon de *gróóte haoi mee z'n vliegers en vennekus*. Het was een buurt waar burenhulp vanzelfsprekend was en waar iedereen *goeien aord* had. Er heerste een sfeer van leven en laten leven en de bewoners hadden een flinke portie zelfspot. Dikwijls werd er bij elkaar gekaart en gebuurt. Tinus Bel, getrouwd met Anna van de Gelderse (Jansen) en zijn buurman *Woute Piet* (van Gompel), getrouwd met Lies van de Laar waren onze overburen. Het waren echte *buurters* die altijd wel een verhaal klaar hadden en daar de tijd voor namen. Achter ons huis stond de boerderij van *Pietje Rijkers* die getrouwd was

met Marie de Bruijn. Aan een kant van ons huis liep een karspoor en aan de ander kant een voetpad naar hun boerderij. Enkele honderden meters verder woonde het gezin van Joppe Jantje (Jansen). Voor de jongemannen van *d'n Hoikant* was Reusel Kermis een hoogtepunt van het jaar. De Reuselse gemeenschap kon dan ervaren hoe goed ze het met elkaar eens waren. In de diverse cafés klonk regelmatig het volgende lied dat steeds weer herhaald werd:

“Zolang d'n Hoikant blé beston
Zal Reusel Kermis nie vergon
Dé moeten geleuve
De moete geleuve”

Lagere schooltijd

Onze pa had thuis een *boeregedoentje*. In de stal stond 'n *koeike* en 'n *geit*. Ook hadden we *wá kiepen* en *wá verrekus* zodat we nooit honger hoefden te lijden. Wanneer we niet in het huishouden moesten helpen had onze pa wel ander werk voor ons te doen. De oudsten waren meestal *de klos*. Vanaf ons huis, richting Postel, liep een karspoor naar de *Gelderse* (Jansen) die een boerderij had daar waar nu d'n Buizerd is. Aan dat karspoor

hadden we een grasveld dat we 't *Velleke* noemden. Samen met onze pa gingen onze Jan en ik daar met de *kreuge* gras halen. Wanneer de *kreuge* hoog was opgeladen werd onze Jan en ik met een zeel voor de *kreuge* gezet, onze pa pakte de *burries* vast en zo ging de processie op huis aan. In de buurt van ons huis hadden we ruim een half hectare grond liggen waarop ondermeer *érpel* en *rog* stond. Daarmee kon er voor eigen gebruik brood gebakken worden en waren er genoeg *pétráásse* om de vele magen te kunnen vullen.

Catechismus kennen vonden de fraters heel belangrijk. Zelf vond ik van niet en daarom kwam het regelmatig voor dat ik catechismus-teksten niet kon opzeggen. Op een keer moesten Sjef *Buut* (Lavrijsen) en ik op school nablijven omdat we er weer eens niets van bakten. De frater echter had vergeten dat we nog in de klas zaten en was naar het fraterklooster vertrokken. Na een tijdje kwam onze pa kijken waarom ik niet thuis was gekomen. De frater vond het zo spijtig dat hij ons vergeten had, dat ik met hem mee mocht en in de keuken van de fraters te eten

Moeder Mina Moeskops met haar modieus twintiger-jaren kapsel op haar trouwdag in 1924. Ze zou in 18 jaar tijd 16 kinderen baren.

Vader Gust Gijbels wat onwennig in zijn trouwpak. Jagen, stropen en de duivensport waren zijn grote liefhebberijen.

Opa Jan Moeskops uit Lage Mierde, kleindochter Mientje Gijbels en dochter Mina, omstreeks 1950. Hij heeft het langs de deuren gaan met allerlei waren doorgegeven aan zijn kleinzonen Bert en Jan Gijbels die dat ook al op lagerschool leeftijd deden.

Het ouderlijk huis van de 'Gijpen' aan de Voorste Heikant nummer 19, omstreeks 1980. Aan de linkerkant, op de plaats van de garage stond vroeger de aangebouwde stal. In dit huis zijn veertien van de zestien kinderen geboren.

kreeg. Sjef *Buut* had dat niet afgewacht en was spoorlags naar huis gerend toen de frater de deur van de klas opende.

Toen ik een jaar of 12 was ben ik met onze Jan in Reusel aan de deur allerlei huiswaar gaan verkopen. We hadden daarvoor een eigen *gemôkt kërreke* ter beschikking dat we laadden met schoenpoets, koperpoets, *bessesms en ander spul*. In de vastentijd kwam daar nog *bukkem en pekelherring* bij, afkomstig van vishandel van de Wiel uit Hilvarenbeek. De onderlinge taakverdeling was zo dat onze Jan het spul aan de man bracht en dat ik zorgde voor de ontvangst van het geld. Onze Jan trok de aandacht door steeds dezelfde tekst op te dreunen. Hij riep dan uit volle borst: “*Stekskes, zèèp zonder soeda, schuurpapier, schoenpoets, kachelpoets, koperpoets, harde bessems, zachte bessems, vliegenvangens véif vur un dúbeltje, wit gorren, stopnolden.*” Vermoedelijk hebben we een en ander afgekeken van opa Jan Moeskops uit *Léege Mierd* die ook mee allerlei spullen langs de deuren ging. Hij deed dit *mee perd en kaor*.

Op een van de tochten zaten we met onze spullen eens in een heg wat uit te rusten toen we overvallen werden door commiezen die dachten dat ze met smokkelaars te doen hadden. Wat keken ze op toen ze zagen wat voor vlees ze in de kuip hadden, geniet Bert nog na.

Jonge jaren

Vroeger was mijn beste kameraad, buurjongen *Girt van Pietje Rijkers*. Met hem ging ik wel eens bij Frans en Harrie van *Joppe Jantje* (Jansen) *mitje stééken of stintje kletsen*. Sjaak en Gerrit van Woute Piet deden meestal ook mee. Ook probeerden we wel eens een haas te vangen. We trokken dan de velden en de bossen in gewapend met een lange stok, een soort boonstaak. Daar aangekomen zochten we naar *haos die in hunne pot* (leger) lagen te rusten. Het was de kunst *d'n haos* hard op de kop te slaan net achter de oren. Het is me wel een paar keer gelukt en dan kon ik trots de buit bij ons moeder afleveren.

Van onze pa mocht ik geleidelijk aan meehelpen met de duiven, wat ik ook *hil géérre dee*. Het begon met het hok schoonmaken. Maar ook leerde ik van hem duivenmanden maken, de kneepjes van het kweken en het *opleren* van de duiven.

Toen ik 14 jaar werd, ben ik bij sigarenfabrikant Aida in de Lensheuvel begonnen als bosjesperser. Dat gebeurde toen nog met een vijzel. Later leerde de *misterknecht* mij tussendoor het vak sigarenmaker. Op mijn achttiende had ik het goed genoeg onder de

Vader en moeder Gust en Mina Gijbels-Moeskops omstreeks 1950. Ze hadden een van de grootste gezinnen van Reusel. Hun kinderen vormen nog steeds een hechte familie die de sfeer en geborgenheid van 'd'n Hoikant' niet vergeten zijn.

knie en mocht ik als sigarenmaker beginnen. Met Jantje Sanders, Jos van der Palen, *Geuen Hein* (Tops), en Péérke Bel zat ik in die tijd aan één tafel. Bij d'n Aida heb ik 12¹/₂ jaar gewerkt en daarna bij Willem II ook nog eens 12¹/₂ jaar.

In die tijd gingen we op *auwjaorsaovond* bij Frans van *Joppe Lowie* thuis *wel ins durspeulen*. Om wat te eten te hebben vroeg ik aan Woute Piet of ik *zénne vette kaoter* mocht hebben. Hij vond het goed, maar we moesten wel ieder een rijksdaalder in onderpand geven die we terug zouden krijgen als we de *kaoter* helemaal op hadden gegeten. We hebben goed *durgespuld* en goed gegeten en hebben daarom ook ons geld terug gekregen, lacht Bert.

Oorlog

In mei 1940 begon ook aan *d'n Hoikant* d'n oorlog. We werden er voor het eerst mee geconfronteerd toen we kanonnen hoorden schieten. Ze stonden verderop in het veld opgesteld en schoten richting de Belgische grens. Al snel kwam de familie van Steenberg, die aan de grens woonde, bij ons aan. Zoon Rik, die later een beroemde wielrenner zou worden, was ook een van hen. De familie heeft ongeveer een week bij Pietje Rijkers en bij ons gewoond en moesten het

stellen mee *róóme en aoier* omdat we niets anders hadden.

Op de sigarenfabrieken stopte het werk wegens gebrek aan tabak. Gelukkig was ik nog te jong om naar Duitsland te moeten werken zodat ik niet hoefde onder te duiken, wat veel andere sigarenmakers wel deden. Het ontginningsbedrijf *de Heidemij* vroeg personeel dat met de schop kon werken. Onze pa en ik zijn daar toen begonnen. We hebben onder andere het Reuselse sportpark aangelegd en veel land ontgonnen en geëga-

De oudste zeven zonen van de familie Gijbels, te weten: achter v.l.n.r. Bert met zijn broertje en petekind Wim op de arm en Jan met zijn broertje en petekind Harrie op de arm. Voor v.l.n.r. Gust, Lowie en Frans. Broer Peter is nog niet geboren.

Zilveren bruiloft van vader en moeder Gust en Mina Gijbels-Moeskops. Op de tweede rij v.l.n.r. tante Mie Lavrijsen-Gijbels en haar man 'd'n Taaie', het bruidspaar vader en moeder, opa Jan Moeskops, ome Lowie Gijbels met zijn vrouw tante Miet. Verder zijn nog te herkennen Frie 'Sjol' (Lavrijsen) met zijn vrouw tante An Gijbels, tante Nel Gijbels met haar man Giele Snelders, ome Frans Gijbels met zijn vrouw tante Nel en Tante Roos Gijbels met haar man Jan van de Berkt.

liseerd o.a. bij Laarakkersvijver en in de Feel in de buurt van de Postelse Dijk. Tot omstreeks 1947 heb ik dat werk gedaan. Het was zwaar werk en de verdiensten waren een stuk lager dan op de sigarenfabriek.

Tijdens de bevrijding heeft *d'n Hoikant* midden in de gevechtshandelingen gelegen. Vanuit Postel werd er door de Engelsen richting Reusel geschoten. In de buurt van ons huis kwamen veel granaten terecht. De boerderijen van Tinus Bel en *Woute Piet* kregen een paar treffers en brandden tot de grond af. Ook de boerderij van Pietje Rijkers kreeg enkele treffers. Samen met het gezin van

Pietje Rijkers hadden we een grote schuilkelder gebouwd waar we in zijn getrokken. Ook het gezin van Woute Piet vluchtte bij ons de schuilkelder in, toen hun boerderij was getroffen. Angstig zaten we daar tegen elkaar aangepropt de gebeurtenissen af te wachten. De kleine kinderen moesten tussen de benen van de groten zitten, zo weinig plaats was er. Op een gegeven moment moesten we de schuilkelder verlaten omdat het te gevaarlijk was en zijn we naar de familie Laarakker gevlucht. Het moet gezegd dat wij en ook andere families daar prima zijn opgevangen. Er werd door de familie gezorgd dat er genoeg te eten was, daarbij geholpen door vlees dat van de koeien werd gesneden die her en der in de wei door het oorlogsgeweld gedood waren.

Heel even bezat ons gezin het meeste geld van Reusel. Van minister Lieftinck moest in 1945 het oude geld ingeleverd en omgewisseld worden. Tijdelijk kreeg iedere Nederlander toen een tientje. Omdat wij het grootste huishouden hadden ontvingen wij het meeste geld en waren heel kort het rijkste huishouden van Reusel, lacht Bert

Eigen gezin

Na de oorlog heb ik bij de gemeente Reusel een jachtakte aangevraagd en ook gekregen. Tot 1964 ben ik in de voetsporen van onze pa jager en ook wel eens stroper geweest. Daar

ben ik in 1964 mee gestopt omdat ik toen in Arendonk ging werken. Omstreeks 1947 werd er bij de sigarenfabrieken weer tabak aangevoerd. Snel daarna kon ik weer beginnen bij d'n Aida. Na enkele jaren ben ik overgestapt naar Willem II. Daar had ik al een tijdje een oogje laten vallen op Lien van Staf Gevers. Een van haar broers had ik al eens aan haar de groeten laten doen. Ze wilde eerst niet en had gezegd, "wá moet ik mee diejen zwartkééker van Gijpen?" Uiteindelijk is het toch goed gekomen en mocht ik bij haar thuis komen. Staf Gevers had 14 kinderen, hij woonde met zijn gezin in die tijd in het oude rectorhuis dat in de Schoolstraat bij de kruising met de Voort stond. Veel vrijen was er daar niet bij. Daar had Lien weinig tijd voor omdat ze altijd kleren moest naaien. Aan die naaimachine heb ik veel tijd versleten, weet Bert nog. Op 30 juli 1955 zijn ons Lien en ik getrouwd. Het feest werd gevierd in 't Centrum. Na het feest snel het bed in was er niet bij. Volgens Reuselse traditie was heel het huis op z'n kop gezet. Het bed was in onderdelen over het huis verspreid. De inhoud van de kelder,

waaronder de volle wekflessen, waren naar de slaapkamer verplaatst. Door met mij te trouwen werd ons Lien weer een Belgische. Dat was ze vroeger ook al geweest, maar omdat haar vader Staf de Nederlandse nationaliteit had aangenomen werd ze ook Nederlandse. Eerst zijn wij gaan wonen aan de Lindestraat. We huurden daar een huis van *Huipe Tieniske* (Huijbregts). In dat huis zijn mijn kinderen Wil, Tinie, Gerrie, en Wilma geboren. In 1964 hebben we een huis laten bouwen in de Schoolstraat aan de kruising met de Lindestraat. De bouwplaats werd gekocht van *Tinus Rat* (Hendrixx), een oom van ons Lien. Daar zijn onze jongste dochters Yvonne en Heidi geboren en was ons gezin volledig. In dat huis wonen wij nu nog. Mijn kinderen hebben twee nationaliteiten. Ze hebben voor twaalf kleinkinderen en ook al voor twee achterkleinkinderen gezorgd, waar ons Lien en ik heel trots op zijn.

In 1964 hadden we vier kinderen en konden we wat extra verdienen goed gebruiken. Daarom werd ik varkensboer bij Lowie Blokk in Arendonk. Het bedrijf stond ongeveer één

In 1955 waren er maar liefst drie feestelingen bij de familie als Harrie, Mientje en Peter Gijbels tegelijkertijd hun Plechtige Communie doen. Ze poseren hier achter hun huis aan 'd'n Hoikant'.

Vader Gust Gijbels tijdens Reusel kermis omstreeks 1955. Hij hield meer van jagen dan van kermisvieren, daar waren zijn kinderen beter in dan hij.

Kampioensbloemetje voor vader Gust Gijbels, omstreeks 1965. Hij was de sponsor van het voetbalelftal dat gevormd werd door de familie Gijbels. Ze hadden aan 'd'n Hoikant' een voetbalveld aangelegd dat in Reusel bekend staat als het Gijpenterrein.

kilometer voorbij de grens in het Jokeven. Hier heb ik tot 1978 gewerkt. Daarna ben ik nog tot aan mijn pensioen werkzaam geweest bij de plantsoendienst in Reusel.

Vanaf mijn jeugd is de duivensport belangrijk voor mij. Vanaf 1971 oefen ik de sport uit met mijn broer *Wimke* en ons *Lien*. Onze *Wim* doet er heel veel voor en is een echte vakman. Ook ons *Lien* heeft zich veel ingezet, vooral toen ik in *Arendonk* werkte. Onder de naam 'trio Gijbels' zijn wij al 34 jaar in Reusel bekend en hebben ook mooie prijzen kunnen winnen, waaronder een auto. Van de Reuselse postduivenvereniging 'de Luchtbode' ben ik sinds jaar en dag lid. Ook ben ik een tijd bestuurslid geweest en heb vele jaren de functie *mandenküsser* bekleed.

Na mijn pensioen ging ik, samen met ons *Lien* en *Harrie van Gielis Wil* (van *Limpt*) en zijn vrouw, dikwijls in Reusel en verre omgeving fietsen. Ook ben ik wel eens op reis geweest, waaronder een aantal keren naar Oostenrijk en een reis naar Lourdes. Maar het liefst ben ik thuis bij mijn duiven, *d'n hof* of om zo maar wat te buurten, vertelt Bert.

Slot

Bert Gijbels komt uit een van de grootste families die er ooit in Reusel geleefd hebben.

Hij is opgegroeid in een tijd dat er hard gewerkt en aangepakt moest worden om met zo'n groot gezin rond te kunnen komen. Voorzieningen die op de dag van vandaag minimaal aanwezig moeten zijn zoals een deugdelijke toilet en wasgelegenheid

Het gelukkige bruidspaar Bert en Lien Gijbels-Gevers op 30 juli 1955. Ze vierden binnenkort hun gouden bruiloft.

ontbraken bij hen maar werden ook niet echt gemist. *"Bé ons was ut alliecht goed en we wiesen nie bééter,"* vertelt Bert.

Van jongs af heeft Bert als oudste van het gezin zijn bijdrage geleverd. Zijn broer Jan en hij zorgden al op lagereschoolleeftijd voor extra inkomsten door als marskramertjes door Reusel te trekken om hun waar aan de man te brengen.

Vader Gust heeft zijn liefhebberijen zoals de duivensport, het jagen en soms ook wel stropen doorgegeven aan een aantal van zijn kinderen. De Gijpen, zoals ze in Reusel genoemd worden, vormen een hechte familie die geleerd heeft met weinig genoeg te nemen. Bovendien hebben ze een gezonde hoeveelheid zelfspot. Dat ze de geborgenheid en de sfeer van de vroegere *Hoikant* niet vergeten zijn blijkt wel uit het feit dat ze elke donderdagavond elkaar daar ontmoeten. In de vroegere kiepenkooi van hun ouderlijke huis wordt de wekelijkse *zéeveraovond* gehouden. Daarom stellen we met recht vast dat Bert en de rest van deze unieke familie, echte Reuselnaren genoemd mogen worden.

Het zilveren bruidspaar Bert en Lien Gijbels-Gevers te midden van hun kinderen Wilma, Wil, Tini, Gerrie, Heidi en Yvonne.

V.l.n.r. Wim Gijbels, Lien Gijbels-Gevers en haar man Bert Gijbels. Ze vormen het bij de Reusels postduivenvereniging 'de Luchtbode' het succesvolle 'trio Gijbels'.